

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Office Park Šantovka, s. r. o.**, se sídlem Washingtonova 1624/5, Praha 1, zast. Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Koněvova 130/16, Praha 3, adresa pro doručování: Squire Sanders, v. o. s., advokátní kancelář, Václavské náměstí 57, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2014, čj. KUOK 8022/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2014, čj. 22 A 39/2014 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2014, čj. KUOK 8022/2014 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Uvedeným rozhodnutím žalovaný zrušil závazné stanovisko Magistrátu města Olomouce ze dne 3. 10. 2013, čj. SMOL/183376/2013/OS/PP/Ka (dále jen „závazné stanovisko magistrátu“), jímž byl pro

účely územního rozhodnutí vysloven orgánem státní památkové péče ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní památkové péči“), souhlas s realizací novostavby „Šantovka Tower, Olomouc, Šantova ulice“ (dále jen „Šantovka Tower“) a stanoveny podmínky realizace stavby.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel podal dne 14. 3. 2013 společně s dalšími osobami žádost o vydání závazného stanoviska podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči týkající se umístění novostavby Šantovka Tower. Magistrát města Olomouce na základě této žádosti vydal pro účel územního řízení o umístění stavby dne 3. 10. 2013 závazné stanovisko, podle něhož byla realizace předmětné stavby na území ochranného památkového pásma městské památkové rezervace města Olomouce z hlediska zájmů státní památkové péče za stanovených podmínek přípustná.

[3] Žalovaný obdržel dne 1. 11. 2013 podnět Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Olomouci, k přezkoumání uvedeného závazného stanoviska, na jehož základě zahájil dle ustanovení § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), přezkumné řízení. V rámci tohoto řízení dospěl žalovaný k závěru, že závazné stanovisko správního Magistrátu města Olomouce trpí vadami způsobujícími jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost, a pro tyto vady je zrušil.

III. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 24. 3. 2014 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), z níž je z pohledu nyní projednávané kasační stížnosti vhodné zmínit následující námitky. Stěžovatel v žalobě vyslovil nesouhlas s rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009 – 113 (dále jen „rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009“, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), podle kterého nejsou závazná stanoviska dle § 149 správního řádu soudně přezkoumatelná. Tento závěr nelze dle žaloby vztáhnout na negativní závazné stanovisko nebo na rozhodnutí, jímž bylo kladné závazné stanovisko v přezkumném řízení zrušeno. Soudní přezkum rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, by tak byl vyloučen a stěžovatel by byl nucen vyčkat až na územní rozhodnutí, s čímž nutně souvisí i nezbytnost vynaložit nemalé finanční prostředky, nehledě na časovou náročnost takového postupu.

[5] Krajský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl. Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, se týkal záporného závazného stanoviska, obdobně jako v případě stěžovatele. Uvedený rozsudek rozšířeného senátu byl na základě ústavní stížnosti potvrzen i Ústavním soudem, který se zabýval obdobnými námitkami, jaké vznesl

pokračování

stěžovatel v žalobě a shledal je nedůvodnými. Samostatný soudní přezkum rozhodnutí žalovaného je tak podle krajského soudu vyloučen.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[7] Napadený rozsudek považuje stěžovatel na nepřezkoumatelný, neboť krajský soud dostatečně neodůvodnil aplikaci závěrů rozšířeného senátu na projednávaný případ a nevysvětlil, v čem spatřuje podobnost obou věcí. Rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, nelze vztáhnout na případ stěžovatele. Stěžovatel napadl rozhodnutí, jímž bylo závazné stanovisko orgánu památkové péče zrušeno, a nikoli závazné stanovisko samotné. V důsledku rozhodnutí žalovaného nemá stěžovatel v současnosti k dispozici žádné závazné stanovisko. Závazné stanovisko magistrátu je dle stěžovatele nutno považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu. V tomto ohledu se přiklání k názoru vyslovenému rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86 (dále jen „usnesení rozšířeného senátu, sp. zn. 8 As 47/2005“). Stejně tak přezkumné rozhodnutí, kterým bylo závazné stanovisko zrušeno je nutno považovat dle stěžovatele za rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví. Na základě výše uvedeného stěžovatel celkově nesouhlasí se závěrem rozsudku rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, neboť je dle jeho názoru opřen o ryze formální argument založený na možnosti přezkumu závazného stanoviska postupem dle § 149 správního řádu. V nemožnosti soudního přezkumu závazného stanoviska v projednávané věci, resp. rozhodnutí žalovaného, kterým bylo závazné stanovisko zrušeno, stěžovatel spatřuje porušení práva na přístup k soudu.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 15. 5. 2014, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci krajským soudem a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[9] Stěžovatel v dalším podání uvedl, že krajský soud měl vyslovit nicotnost závazného stanoviska i rozhodnutí žalovaného z důvodu neexistence ochranného pásma městské památkové rezervace města Olomouce, přičemž k této vadě měl přihlížet z úřední povinnosti. Žalovaný reagoval vyjádřením, v němž dokládal existenci předmětného ochranného pásma. Své rozhodnutí ani závazné stanovisko proto nepovažoval za nicotné.

[10] Stěžovatel následně upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, čj. 4 As 42/2014 – 69, podle něhož je rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, soudně přezkoumatelné. V následujících podáních účastníci řízení setrvali na svých již vyslovených názorech.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Stěžovatel sice formálně důvody kasační stížnosti podřadil i pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d), nicméně v případě kasační stížnosti směřující proti usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta, přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 – 98). Pokud krajský soud žalobu odmítl, lze v následném řízení před Nejvyšším správním soudem přezkoumat pouze, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; nelze přitom přezkoumat věcný obsah žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, čj. 2 As 45/2005 – 65).

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení z těchto důvodů, přičemž přihlédl i k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem a vyvodil následující závěry.

[13] Namítal-li stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného usnesení z důvodu nedostatečného odůvodnění aplikace právního názoru vyjádřeného v rozsudku rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, nelze se s ním ztotožnit. Krajský soud sice stručně, nicméně výstižně popsal, že věc stěžovatele je obdobná té, v níž rozhodoval rozšířený senát. Rozsudek rozšířeného senátu se týkal přezkumu negativního závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny. V projednávané věci bylo žalobou napadeno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo kladné závazné stanovisko orgánu památkové péče zrušeno. V obou případech tedy bylo o závazném stanovisku rozhodnuto negativně. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění krajského soudu za dostatečné, srozumitelné a tedy i přezkoumatelné.

[14] Rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, nelze dle stěžovatele vztáhnout na právě projednávaný případ, neboť v jeho věci bylo závazné stanovisko magistrátu zrušeno, předmětem přezkumu bylo toto zrušující rozhodnutí, nikoliv závazné stanovisko.

[15] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na úvod argumentace k výše uvedené námitce shrnout několik pro věc zásadních skutečností: Magistrát města Olomouce vydal závazné stanovisko podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, podle něhož „*[v]lastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny, je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho*

pokračování

povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena.“ Zákon o státní památkové péči dále v ustanovení § 44a odst. 3 určuje povahu tohoto závazného stanoviska. Je-li závazné stanovisko dle § 14 odst. 2 tohoto zákona vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem. Stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím.

[16] Stěžovatel o vydání předmětného závazného stanoviska požádal pro účely územního řízení o umístění stavby „Šantovka Tower“. Závazné stanovisko magistrátu je tedy jedním z mnoha dalších podkladů, které bude nutno v územním řízení shromáždit a na jejichž základě může být vydáno územní rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby. Na základě shora uvedených skutečností je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že závazné stanovisko magistrátu v projednávané věci je závazným stanoviskem ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2009, čj. 2 As 3/2009 – 128).

[17] Rozšířený senát v rozsudku, sp. zn. 2 As 75/2009 dovodil, že „[z]ávazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti.“ Jedná se o podklad konečného rozhodnutí, soudní ochrana je zajištěna právě v rámci přezkumu tohoto konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát v citovaném rozsudku posoudil také potřebu odklonu od právního názoru vysloveného dříve v usnesení rozšířeného senátu, sp. zn. 8 As 47/2005. Dospěl přitom k závěru, že od doby vydání dřívějšího rozhodnutí rozšířeného senátu došlo k významné změně právní úpravy týkající se závazných stanovisek. Především nabyl účinnosti nový správní řád, který na rozdíl od zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, zavedl novou obecnou úpravu vydávání závazných stanovisek a zavedl zvláštní mechanismus jejich přezkumu instančním způsobem. Změněny byly též jednotlivé tzv. složkové zákony, zmíněn byl mimo jiné například zákon o státní památkové péči nebo zákon č. 11/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, které samy upravují, jaké úkony správních orgánů lze považovat za závazná stanoviska a samostatná rozhodnutí. Vzhledem k těmto legislativním změnám s ohledem na zásadu ekonomie řízení nebylo možno závěr vyslovený rozšířeným senátem ve vztahu ke správnímu řádu z roku 1967 již nadále aplikovat; rozšířený senát proto v rozsudku, sp. zn. 2 As 75/2009, dospěl k nutnosti revidovat ohledně přezkumu závazných stanovisek dříve vyslovený názor. Námitky stěžovatele opírající se o usnesení rozšířeného senátu, sp. zn. 8 As 47/2005, tedy nejsou důvodné, přičemž pro stručnost lze odkázat na odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009.

[18] Stěžejní otázku představuje posouzení, zda rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, je samostatně soudně přezkoumatelné či nikoli.

[19] V projednávané věci bylo vydáno závazné stanovisko magistrátu dle § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči, které se ve smyslu již uvedeného nikterak neprojevuje

v právní sféře stěžovatele, neboť samo o sobě nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti. Účinky do právní sféry stěžovatele může předmětné závazné stanovisko získat nejdříve a pouze ve spojení s konečným rozhodnutím ve věci, kterým je v posuzovaném případě územní rozhodnutí o žádosti stěžovatele o umístění stavby Šantovka Tower. Ochrana proti závaznému stanovisku je z tohoto důvodu svěřena až do případného odvolacího řízení proti územnímu rozhodnutí, v němž si odvolací orgán dle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádá potvrzení nebo změnu od orgánu nadřízeného tomu, jenž závazné stanovisko vydal. Toto potvrzení či změna je přitom svou povahou opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 4 As 241/2014 – 30). Rozhodnutí vydané dle § 149 odst. 5 správního řádu má z hlediska soudní přezkoumatelnosti ve smyslu § 65 s. ř. s. taktéž povahu závazného stanoviska, neboť opět nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti stěžovatele. Zrušením závazného stanoviska postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu proto nemůže dojít ke změně právního postavení stěžovatele, resp. k zásahu do jeho právní sféry. V následném soudním řízení správním soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá k žalobní námitce i závazné podklady přezkoumávaného rozhodnutí, tj. i závazná stanoviska.

[20] Podle § 149 odst. 5 správního řádu lze v přezkumném řízení závazné stanovisko rozhodnutím též změnit. Takové změněné stanovisko se v právní sféře dotyčného subjektu projevuje stejně jako původní závazné stanovisko, není je tedy možno považovat za samostatně soudně přezkoumatelné rozhodnutí. Závazné stanovisko ve spojení s přezkumným rozhodnutím v takovém případě tvoří jeden celek a jako takové je platné ve znění změn provedených přezkumným rozhodnutím. Shodný závěr je nutno přijmout i ve vztahu k rozhodnutí dle § 149 odst. 5 správního řádu, jímž se závazné stanovisko ruší. Nemá-li závazné stanovisko vliv na právní sféru stěžovatele, pak ani rozhodnutí, kterým bylo zrušeno, takový vliv mít nemůže.

[21] Za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., je možné považovat pouze takové rozhodnutí, kterým v druhé instanci správního řízení ruší jiné rozhodnutí stejné povahy, tj. zakládající, měnící, rušící či závazně určující práva nebo povinnosti. Závazné stanovisko magistrátu vydané v projednávané věci dle § 149 správního řádu ve spojení s § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči však rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. není. Jedná se pouze o jeden z podkladů konečného rozhodnutí vydávaného v územním řízení. Z toho plyne, že ani úkon správního orgánu, byť formálně označený za rozhodnutí (srov. § 149 odst. 5 správního řádu), kterým je toto závazné stanovisko zrušeno, nemůže nabýt „vlastnosti“ správního rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. Předmětem přezkoumání ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu totiž není rozhodnutí ale jiný úkon správního orgánu, což ostatně vyplývá i z odst. 1 téhož ustanovení.

[22] S ohledem na výše uvedené je třeba rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, považovat též za závazné stanovisko a nikoli rozhodnutí. Tento úkon správním řádem formálně nazvaný rozhodnutí je proto stejně jako jemu předcházející závazné stanovisko přezkoumatelné v soudním řízení správním postupem dle § 75 odst. 2 s. ř. s., tedy jako závazný podklad konečného přezkoumávaného rozhodnutí; v tomto případě rozhodnutí vydaného v územním řízení, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu.

pokračování

Na základě těchto skutečností neshledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele důvodnou.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na závěry obsažené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 5. 2014, čj. 4 As 42/2014 – 69. Nejvyššímu správnímu soudu je názor vyslovený v tomto rozhodnutí znám, nicméně s ohledem na výše uvedené se s ním neztotožnil. Rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, je plně aplikovatelný nejen na závazná stanoviska samotná, ale i na následné úkony, byť formálně označené za rozhodnutí, kterými jsou závazná stanoviska měněna nebo rušena. Tento právní názor ostatně později aproboval sám čtvrtý senát v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 4 As 241/2014 – 30, vztahujícím se k úkonu, kterým bylo závazné stanovisko změněno. Rozhodnutí namítané stěžovatelem nebylo Nejvyšším správním soudem většinově dále v judikatuře následováno a lze jej tak považovat za ojedinělý exces v rozhodovací praxi zdejšího soudu.

[24] Stěžovatel považuje nemožnost samostatného soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo zrušeno závazné stanovisko, za zásah do práva na přístup k soudu rozporný s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud předem zdůrazňuje, že stěžovateli není tímto rozsudkem odpíráno právo na přístup k soudu, neboť soudní ochrany před účinky rozhodnutí žalovaného se stěžovatel bude moci domáhat v řízení o přezkumu konečného rozhodnutí o žádosti stěžovatele o umístění stavby „Šantovka Tower“. Ve shodě s krajským soudem lze k této námitce dále odkázat na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 32/11 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu), kterým byl rozsudek rozšířeného senátu, sp. zn. 2 As 75/2009, shledán ústavně konformním. Ústavní soud řešil obdobné námitky jako v projednávané věci, přičemž považoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu za správné a dostatečně odůvodněné. Neshledal též, že by názor rozšířeného senátu měl takové ústavněprávní konsekvence, které by znamenaly nepřípustný zásah do ústavně zaručených práv stěžovatele.

[25] Stěžovatel dále namítal nicotnost závazného stanoviska i rozhodnutí žalovaného. Pokud krajský soud tuto nicotnost bez návrhu nevyslovil z úřední povinnosti, je podle stěžovatele nutné napadené usnesení zrušit. Nejvyšší správní soud se v projednávaném případě ztotožnil se závěrem krajského soudu, podle kterého žalobu proti rozhodnutí žalovaného bylo nutno jako nepřípustnou odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je-li přezkum napadeného správního aktu vyloučen, pak se krajský soud nemůže zabývat otázkou zákonnosti ani nicotnosti takového aktu. Tyto okolnosti může soud posuzovat pouze v případě řádně zahájeného soudního řízení za splnění všech podmínek řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem s ohledem na výše uvedené shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýval důvod pro zrušení

napadeného usnesení krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti včetně nákladů právního zastoupení advokátem nepřiznal. Žalovaný má právo pouze na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2014, čj. 8 As 3/2013 – 50). Ústavní soud ve své judikatuře dovodil, že *„tam, kde k hájení svých zájmů je stát vybaven příslušnými organizačními složkami finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt, jímž byl advokát, a pokud tak přesto učiní, pak není důvod pro uznání takto mu vzniklých nákladů jako účelně vynaložených“* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1087/09). Žalovaný se v projednávané věci nechal zastoupit advokátem, přestože disponuje dostatečným odborným aparátem, což je ostatně zřejmé i z úrovně vyjádření žalovaného učiněných před oznámením zastoupení advokátem. Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovanému nevznikly důvodně vynaložené náklady, které by překročily rámec jeho běžné administrativní činnosti. Ani žalovanému se proto náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu